

linger, det ærede Medlem fra Verninge og det ærede Medlem fra Mariager, noget har gjort sig unødige Bekymringer. Det sidstnævnte ærede Medlem stod, ligesom jeg forstod det ærede Medlem fra Verninge, tvivlende overfor Spørgsmaalet om, hvorledes man vilde stille sig til den blinde, der var Forsørger. Jeg hørte i hvert Tilfælde, at det ærede Medlem fra Mariager spurgte direkte om, hvorledes den Hjælp, der ydes til en blind Forsørgers Familie, hans Hustru og Børn, vilde blive betragtet efter denne Paragraf. Der kan neppe være Tvivl i saa Henseende. Naar der staar: „Det til den blinde Forsørgers Underhold nødvendige er ikke Fattighjælp“, og til en blind Forsørgers Underhold hører ikke blot det, der medgaar til, at han personlig kan klare sig, men ogsaa det nødvendige til dem af ham afhængige, dem, overfor hvilke han i Henhold til Fattiglovgivningen har Forsørgelsespligt, saa tror jeg, at Udtrykkene i den Henseende er tilstrækkelig klare. Hvis Lovforslaget indeholdt en Lakune her, vilde det ærede Medlems Bekymring være i høj Grad berettiget, men jeg tror ikke, dette er Tilfældet.

Paa samme Maade forholder det sig med Hensyn til Alderdomsunderstøttelses-spørgsmaalet, hvor det ærede Medlem fra Verninge fremdrog de 55-aarige blindes Stilling, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes de vilde kunne overgaa til Nydelse af Alderdomsunderstøttelse, naar de i et Par Aar havde modtaget Fattighjælp, før denne Lov kom til, altsaa, hvorledes deres Stilling vilde blive, naar Loven nu traadte i Kraft. Jeg tror, at naar denne Lov siger, at fremtidig er den Hjælp, der ydes blinde, ikke Fattighjælp, medfører det, at den Fattighjælp, der tidligere har været ydet dem, naar der er Spørgsmaal om Alderdomsunderstøttelse, ikke betragtes som Fattighjælp. Saaledes er Forholdet tidligere blevet opfattet. Før Fattigloven af 1892 var den Hjælp, der ydes blinde for Eksempel paa Anstalter, at betragte som Fattighjælp, men i samme Øjeblik Loven af 1892 sagde, at Hjælp ydet paa Anstalt ikke længer er at betragte som Fattighjælp, har man overfor Alderdomsunderstøttelsesloven heller ikke betragtet Fattighjælp ydet paa den Maade før 1892 som værende af den Art, at den hindrede Overgang til Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg tror altsaa, at der heller ikke med Hensyn til dette Forhold vil opstaa nogen Vanskelighed.

Det ærede Medlem fra Verninge næv-

nede, at Ordene Underhold, Pleje, Kur, Understøttelse maaske ikke dækkede alt. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, spurgte han endog om, hvorledes man vilde stille sig overfor Lægehjælp ydet til en blind. Rent bortset fra, at det forekommer mig, at Ordene „Kur og Pleje“ omfatter Lægehjælp, ved det ærede Medlem fra Verninge dog, at Lægehjælp overhovedet ikke betragtes som Fattighjælp, selv naar den ydes til andre, saa at det, at Ordet mangler her, ikke kan faa nogen Betydning overfor de blinde.

Saa vidt jeg kan se, er de tre Ting, som er fremførte af de ærede Medlemmer fra Verninge og Hobro, ikke af en saadan Betydning, at det derfor vilde være nødvendigt at foretage Ændringer i Lovforslaget. Derimod er naturligvis det Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Verninge fremdrog, om man skulde fastsætte, at de blindes Erhvervelse af Forsørgelsesret skal være hvilende, naar de modtager Understøttelse i Henhold til den nye Affattelse af § 61, et Spørgsmaal, man kan tage op til Overvejelse. Ønsker man, at en blindes Erhvervelse af Forsørgelsesret skal være hvilende i den Tid, maa det udtrykkelig sættes ind i Loven, men det vil ikke volde store Vanskeligheder.

Jeg har i øvrigt kun Anledning til at takke alle fire Ordførere for deres Tilslutning til Lovforslaget. Jeg forstod ganske vist det ærede Medlem fra Mariagersaaledes, at en Udvalgsbehandlings syntes ham nødvendig, men jeg ved ikke, om han vil opretholde dette efter de Bemærkninger, jeg har gjort. Hvis han imidlertid stadig ønsker en Udvalgsbehandling, vil jeg udtale Haabet om, at man vil søge at fremme denne saa meget som muligt, for at Lovforslaget kan komme videre.

Jeg vil sige, hvad jeg ogsaa sagde ved Fremsættelsen af Lovforslaget, at i det Øjeblik et saadant Spørgsmaal paatrænger sig til Løsning, er det klart, at man straks tænker: Er der ikke ogsaa andre Spørgsmaal, som bør tages med? I saa Fald er der det Moment at tage i Betragtning, om man vil vanskeliggøre Sagens Gang gennem Rigsdagen ved at knytte andet til den. Saaledes som denne Sag har udviklet sig, rejst af de blinde selv, tror jeg, at det vil medføre i hvert Fald lang Overvejelse og Forsinkelse, hvis man skulde tage andet med. Det ærede Medlem fra Mariager nævnte de vanføre og lemlæstede og med fuld Ret. Der er sikkert ingen, der i den Henseende, her er Tale om, kommer de blindes Stilling nærmere end de vanføre